

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (tizedik tanács)

2017. szeptember 7.*

„Előzetes döntéshozatal – Fogyasztóvédelem – 1999/44/EK irányelv – Fogyasztási cikkek adásvétele és a kapcsolódó jótállás – Az »adásvételi szerződés« fogalma – Ezen irányelv alkalmazhatatlansága – A Bíróság hatáskörének hiánya”

A C-247/16. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Landgericht Hannover (hannoveri tartományi bíróság, Németország) a Bírósághoz 2016. április 29-én érkezett, 2016. április 22-i határozatával terjesztett elő a

Heike Schottelius

és

Falk Seifert között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (tizedik tanács),

tagjai: M. Berger (előadó) tanácselnök, A. Borg Barthet és E. Levits bírák,

főtanácsnok: H. Saugmandsgaard Øe,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- H. Schottelius képviseletében M. Burger Rechtsanwalt,
- F. Seifert képviseletében M. Lorenz Rechtsanwalt,
- a német kormány képviseletében T. Henze, J. Möller és M. Hellmann, meghatalmazotti minőségben,
- az Európai Bizottság képviseletében C. Hödlmayr és D. Roussanov, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a fogyasztási cikkek adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak egyes vonatkozásairól szóló, 1999. május 25-i 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 1999. L 171., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 4. kötet, 223. o.) értelmezésére irányul.
- 2 E kérelmet a H. Schottelius és F. Seifert között egy munkát érintő hibák kijavításával kapcsolatban H. Schottelius részéről állítólagosan felmerült költségek tárgyában folyamatban lévő jogvitában terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 A 1999/44 irányelv (6), (7) és (10) preambulumbekzdése a következőket mondja ki:
    - „(6) mivel a fogyasztók nehézségeinek és az eladókkal szembeni jogviták fő forrása az, hogy az áru nem felel meg a szerződésnek; mivel ezért indokolt a fogyasztási cikkek adásvételét szabályozó nemzeti jogszabályok közelítése ebből a szempontból, elkerülve ugyanakkor a szerződéses és a szerződésen kívüli felelősségre vonatkozó nemzeti jogszabályi rendelkezésekkel és alapelvekkel való ütközéseket;
    - (7) mivel a fogyasztási cikkeknek mindenekelőtt meg kell felelniük a szerződésben meghatározott tulajdonságoknak; mivel a szerződésszerűség elve közösnek tekinthető az egymástól eltérő nemzeti jogi hagyományokban; mivel bizonyos jogi hagyományok feltehetően nem teszik lehetővé, hogy a fogyasztók minimális védelmének biztosítása céljából kizárólag erre az alapelvre támaszkodjunk; mivel különösen az ilyen jogi hagyományok mellett hasznosnak bizonyulhatnak kiegészítő nemzeti rendelkezések a fogyasztók védelmének biztosítására olyan esetekben, amikor a szerződő felek nem állapodtak meg speciális szerződési feltételekben, vagy olyan szerződési kikötést alkalmaznak, illetve megállapodást kötöttek, amely szerint a fogyasztó közvetve vagy közvetlenül lemond az őt megillető jogokról, vagy elfogadja e jogok korlátozását; amennyiben ezeket a jogokat ez az irányelv biztosítja, az ilyen szerződési kikötés vagy megállapodás nem köti a fogyasztót;
  - [...]
  - (10) mivel abban az esetben, ha a fogyasztási cikk nem felel meg a szerződésnek, a fogyasztó számára biztosítani kell a jogot, hogy a szerződésnek megfelelő állapot térítésmentes helyreállítását követelje, választva az áru kijavítása vagy kicserélése között, vagy ezek megghiúsulása esetén árleszállítást követeljen, vagy a szerződést felbonthassa [helyesen: elálljon a szerződéstől]”.
- 4 Ezen irányelvnek a „Hatály és fogalom meghatározások” című 1. cikke a következőképpen rendelkezik:
    - „(1) Ezen irányelv célja a fogyasztási cikkek adásvételének [helyesen: adásvételének és a kapcsolódó jótállásnak az] egyes vonatkozásait szabályozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítése a fogyasztóvédelem egységes minimális szintjének biztosítása érdekében a belső piac keretében.
    - (2) Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:
      - a) fogyasztó: minden olyan természetes személy, aki az ezen irányelv hatálya alá tartozó szerződések tekintetében gazdasági vagy szakmai tevékenysége körén kívül eső célból jár el;

[...]

c) eladó: minden olyan természetes vagy jogi személy, aki, illetve amely szerződés alapján gazdasági vagy szakmai tevékenysége keretében fogyasztási cikkeket értékesít;

[...]

(4) Ennek az irányelvnek az alkalmazásában adásvételi szerződésnek kell tekinteni azt a szerződést is, amely legyártandó vagy előállítandó fogyasztási cikk átadására vonatkozik.”

5 Az említett irányelv „Szerződésszerűség” című 2. cikkének (1) és (5) bekezdése a következőket mondja ki:

„(1) Az eladó köteles a fogyasztónak az adásvételi szerződésnek megfelelő fogyasztási cikket átadni.

[...]

(5) A fogyasztási cikk szakszerűtlen összeszereléséből eredő hiba egy tekintet alá esik az áru hibájával, ha az összeszerelés az adásvételi szerződés részét képezi, és azt az eladó végezte, vagy az ő felelősségével végezték. Ugyanez vonatkozik arra az esetre is, ha a fogyasztó által összeszerelendő árut a fogyasztó szerelte össze, és a szakszerűtlen összeszerelés a szerelési utasítások hibájára vezethető vissza.”

6 Ugyanezen irányelvnek „A fogyasztó jogai” című 3. cikke értelmében:

„(1) Az eladó felel a fogyasztóval szemben a fogyasztási cikk átadásának időpontjában meglévő minden hibáért.

(2) A szerződésnek való megfelelés hibája [helyesen: hiánya] esetén a fogyasztó jogosult akár a (3) bekezdésnek megfelelően a fogyasztási cikk szerződészerű állapotának kijavítása vagy kicserélés formájában történő térítésmentes helyreállítására, akár az (5) és (6) bekezdésnek megfelelően kérheti a vételár megfelelő leszállítását, vagy az adott fogyasztási cikk vonatkozásában elállhat a szerződéstől.

(3) A fogyasztó az eladótól először a fogyasztási cikk térítésmentes kijavítását vagy kicserélését követelheti, kivéve, ha ez lehetetlen vagy aránytalan.

[...]

A kijavítást vagy kicserélést észszerű határidőn belül, a fogyasztót érő jelentős kényelmetlenség nélkül kell elvégezni, figyelembe véve a fogyasztási cikk természetét és a fogyasztó által megkívánt célját.

[...]

(5) A fogyasztó a vételár megfelelő csökkentését kérheti, vagy elállhat a szerződéstől, ha

– nem jogosult sem a fogyasztási cikk kijavítására, sem a kicserélésére,

vagy

– az eladó a hibát észszerű határidőn belül nem orvosolta,

vagy

– az eladó a hibát nem a fogyasztót érő jelentős kényelmetlenség nélkül orvosolta.”

A német jog

- 7 Az 1999/44 irányelvet a német jogba a Bürgerliches Gesetzbuch (polgári törvénykönyv; a továbbiakban: BGB) reformja keretében a 2002. január 1-jén hatályba lépett, 2001. november 26-i Gesetz zur Modernisierung des Schuldrechts (a kötelmi jog modernizálásáról szóló törvény, BGBl. 2001. I, 3138. o.) ültette át.
- 8 A BGB „Kártérítés kötelezettségszegés esetén” című 280. §-a a következőképpen rendelkezik:
- „(1) Ha a kötelezett megszegi a kötelmi viszonyból eredő kötelezettségét, a jogosult az ebből eredő kárának megtérítését követelheti. [...]
- [...]
- (3) A jogosult csak a 281. §, a 282. § vagy a 283. § szerinti további feltételek fennállása esetén követelhet kártérítést a teljesítés helyett.”
- 9 A BGB-nek a „Kártérítés teljesítés helyett nemteljesítés vagy hibás teljesítés miatt” című 281. §-ának (1) bekezdése a következőket mondja ki:
- „Amennyiben a kötelezett az esedékes szolgáltatást nem vagy hibásan teljesíti, a jogosult a 280. § (1) bekezdése szerinti feltételek fennállása esetén kártérítést követelhet a teljesítés helyett, ha a kötelezett számára a teljesítésre vagy utólagos teljesítésre általa tűzött észszerű határidő eredménytelenül járt le. [...]
- 10 A BGB-nek a „Elállás nemteljesítés vagy nem szerződésszerű teljesítés miatt” című 323. §-ának (1) bekezdése a következőket mondja ki:
- „(1) Ha olyan szerződés alapján, amelyben a felek kölcsönös szolgáltatásokkal tartoznak, a kötelezett az esedékes szolgáltatást nem vagy nem szerződésszerűen teljesíti, akkor a jogosult a kötelezett számára a teljesítésre vagy utólagos teljesítésre általa tűzött észszerű határidő eredménytelen lejárt esetén elállhat a szerződéstől.
- [...]”
- 11 A BGB 634. §-a, 636. §-a és 637. §-a annak 2. könyve 8. szakasza 9. címének „Vállalkozási szerződés” elnevezésű 1. alcímében szerepel.
- 12 A BGB-nek „A megrendelő jogai hibás teljesítés esetén” című 634. §-a a következőket írja elő:
- „Ha a dolog hibás, és az alábbi rendelkezésekben foglalt feltételek fennállnak, eltérő rendelkezés hiányában a megrendelőnek lehetősége van:
- [...]
2. a 637. § alapján a hibát kijavítani, és a szükséges ráfordítások megtérítését kérni,
  3. a 636. §, a 323. § és a 326. § (5) bekezdése alapján a szerződéstől elállni [...], és
  4. a 636. §, a 280. §, a 281. §, a 283. § és a 311a. § alapján kártérítést kérni [...].”

- 13 A BGB-nek „A hiba megrendelő általi megszüntetése” című 637. §-ának (1) bekezdése a következőket mondja ki:

„A megrendelő a dolognak az utólagos teljesítésre általa tűzött észszerű határidő eredménytelen lejárta után fennálló hibáját maga kijavíthatja, és kérheti a szükséges ráfordítások megtérítését, ha a vállalkozó jogos indokkal nem tagadja meg az utólagos teljesítést.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

- 14 H. Schottelius férje a házastársak kerti medencéjének felújításával bízta meg a vállalkozó F. Seifertet. A munkát a 2011. év folyamán vették át, annak összegének a kifizetése útján.
- 15 A Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy egyrészt az a terület, amelyen e medencét felépítették, H. Schottelius tulajdonát képezi, így annak ő a tulajdonosa, másrészt pedig, hogy egy 2011. november 3-án és 4-én kelt szerződéssel a férje H. Schotteliusra engedményezte a vállalkozóval szemben őt megillető szavatossági jogokat. Ezzel szemben ezen iratokból nem tűnik ki, hogy F. Seifert az említett medencét eredetileg a Schottelius házaspárnak adta el.
- 16 Ugyanezen medence felújítási munkáinak befejezését követően különböző hibák merültek fel, amelyek csak a medence használata során derültek ki. E hibák különösen a tisztítórendszert és a pumpát érintették. H. Schottelius és férje azok kijavítására kérték F. Seifertet. Mivel ez utóbbi nem válaszolt e kérésre, H. Schottelius az említett hibákat érintően önálló bizonyításfelvételi eljárást indított.
- 17 A Bíróság rendelkezésére álló iratok alapján a szakértő ezen eljárás keretében súlyos hibákat és a szokásos építési szabványok vállalkozó általi figyelmen kívül hagyását állapította meg. Ezenkívül a javítási munkákat végül egy barát segítségével H. Schottelius férje végezte el. Ezek kivitelezése céljából az érintetteknek be kellett szereznie a szükséges anyagokat.
- 18 Ezt követően a felperes F. Seiferttel szemben keresetet indított az e javítási munkákat érintő költségek megtérítése iránt.
- 19 A Landgericht Hannover (hannoveri tartományi bíróság, Németország) azon az állásponton van, hogy e keresetnek főszabály szerint nem lehet helyt adni, mivel a jelen ügyben esetlegesen alkalmazandó valamennyi nemzeti szabály megköveteli, hogy a fogyasztó kifejezetten rögzítsen egy további időpontot a célból, hogy a vállalkozó kijavítsa a dolog hibáit, hacsak az ilyen határidő meghatározása nem hiábavaló, amit az alapügyben hivatkozott tények és elemek nem tesznek megállapíthatóvá. Márpedig ezen időpontot a megfelelő időben nem H. Schottelius, a szavatossági jogok jogosultja, hanem csupán férje tűzte ki, mégpedig a 2011. november 16-i ügyvédi levéllel. Továbbá az érintett férje mint harmadik személy által megfogalmazott felszólítás a német jog szerint nem érvényes, mivel a szavatossági jogait H. Schotteliusra engedményezte. H. Schottelius szerint F. Seifert mindenesetre elegendő határidővel rendelkezett a szóban forgó hibák kijavítására.
- 20 Ezzel szemben a kérdést előterjesztő bíróság szerint az előtte indított keresetet nem kellene elutasítani, ha – az 1999/44 irányelvnek különösen a (7) és (10) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 3. cikke (5) bekezdésének második francia bekezdése alapján és ellentétben a német jogban előírtakkal – a szolgáltatás szerződésszerűségének elvéből kitűnne, hogy a fogyasztó által a dolog kijavítására történő határidőtűzés nem feltétele annak, hogy az e hibákra alapított járulékos szavatossági jogokat érvényesíteni lehessen.

- 21 E körülmények között a Landgericht Hannover (hannoveri tartományi bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé:

„Felmerül tehát a kérdés, hogy az [1999/44] irányelv 3. cikke [(5)] bekezdésének második francia bekezdéséből levezethető-e azon európai fogyasztói jogi elv, melynek értelmében a járulékos szavatossági jogok érvényesítéséhez minden, fogyasztói jogállással nem rendelkező személyek és fogyasztók közötti fogyasztási cikkekkel kapcsolatos ügylet esetében elegendő, hogy a fogyasztói jogállással nem rendelkező személy mint a szavatossági jogok kötelezettje a hibát észszerű határidőn belül nem orvosolta, anélkül hogy e tekintetben kifejezetten határidőt kellene tűzni a hiba megszüntetésére, és hogy az ezzel kapcsolatos nemzeti jogi rendelkezéseket például egy fogyasztási cikkekre vonatkozó vállalkozási szerződés esetében is ennek megfelelően kell értelmezni, és adott esetben megszorítóan kell alkalmazni?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

- 22 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy az 1999/44 irányelv 3. cikke (5) bekezdésének második francia bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a fogyasztóvédelemre vonatkozó uniós jogi elv alapján ahhoz, hogy valamely fogyasztó, aki egy eladóval fogyasztási cikkekre vonatkozó szerződést kötött, érvényesíthesse járulékos szavatossági jogait, elegendő, hogy ezen eladó a hibát észszerű határidőn belül ne orvosolja, és nincs szükség arra, hogy a dolog hibájának kijavítására e fogyasztó határidőt tűzzön ki.
- 23 A német kormány és az Európai Bizottság a jelen ügyben hatáskör hiányára alapított kifogást terjesztett elő. E kormány és ezen intézmény szerint az 1999/44 irányelv nem alkalmazandó az alapügyben, mivel – többek között – az érintett szerződés nem ezen irányelv értelmében vett „adásvételi szerződés”, hanem egy „vállalkozási szerződés”. Márpedig ez utóbbi szerződéstípust nem az említett irányelv szabályozza.
- 24 E tekintetben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a Bíróság feladata saját hatáskörének megállapítása céljából megvizsgálni azokat a körülményeket, amelyek mellett a nemzeti bíróság hozzá fordult (lásd ebben az értelemben: 2014. július 3-i Tudoran végzés, C-92/14, EU:C:2014:2051, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2014. szeptember 4-i Szabó végzés C-204/14, nem tették közzé, EU:C:2014:2220, 16. pont).
- 25 Szintén a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy a Bíróság főszabály szerint csak az alapeljárásban ténylegesen alkalmazandó uniós jogi rendelkezések értelmezésére rendelkezik hatáskörrel (lásd ebben az értelemben: 1997. december 18-i Annibaldi ítélet, C-309/96, EU:C:1997:631, 13. pont; 2011. július 7-i Agafitei és társai ítélet, C-310/10, EU:C:2011:467, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2016. április 14-i Târșia végzés, C-328/15, nem tették közzé, EU:C:2016:273, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 26 A jelen ügyben meg kell először is állapítani, hogy a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi a Bíróságtól, hogy hogyan kell az 1999/44 irányelv 3. cikke (5) bekezdésének második francia bekezdését értelmezni. Tehát abból az előfeltevésekből indul ki, miszerint ezen irányelv alkalmazandó az olyan helyzetre, mint amelyről az alapügyben szó van.
- 27 Másodszer a Bíróság rendelkezésére álló iratokból és különösen az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó szerződés az alkalmazandó nemzeti jog szerint „vállalkozási szerződésnek” minősül.

- 28 Ilyen körülmények között annak megállapítása céljából, hogy a Bíróság rendelkezik-e hatáskörrel a feltett kérdés megválaszolására, meg kell vizsgálni, hogy az 1999/44 irányelvet úgy kell-e értelmezni, hogy az alkalmazandó az olyan vállalkozási szerződésre, mint amelyről az alapügyben szó van, amelynek tárgya egy medence vállalkozó általi felújítása.
- 29 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy az 1999/44 irányelv – bár nem határozza meg az adásvételi szerződés fogalmát – a hatályát ez utóbbira korlátozza.
- 30 Ugyanis többek között ezen irányelv 1. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy ennek célja a fogyasztási cikkek „adásvételének” és a jótállásnak az egyes vonatkozásait szabályozó tagállami törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések közelítése. Ezenkívül az említett irányelvből és különösen – a többek között a „fogyasztó” és az „eladó” fogalmát meghatározó – 1. cikkének (2) bekezdéséből kitűnik továbbá, hogy ezen irányelv kizárólag a kereskedőként eljáró eladó és a vevő fogyasztó között kötött szerződésekre alkalmazandó.
- 31 Másodsor emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében az uniós jog egységes alkalmazásának követelményéből az következik, hogy a tagállami jogokra kifejezett utalást nem tartalmazó uniós jogi rendelkezést egy sajátos fogalmat illetően az egész Unióban önállóan és egységesen kell értelmezni, figyelembe véve a szóban forgó rendelkezés összefüggéseit és a kérdéses szabályozás célját (lásd többek között: 2016. november 9-i Wathelet ítélet, C-149/15, EU:C:2016:840, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 32 Márpedig az 1999/44 irányelv szövege – noha nem ad semmilyen meghatározást az „adásvételi szerződés” fogalmára – a nemzeti jogokra sem tesz utalást az e kifejezésnek tulajdonítandó jelentést illetően. Ebből az következik tehát, hogy e fogalmat ezen irányelv alkalmazása céljából úgy kell tekinteni, mint amely az uniós jog olyan önálló fogalmát képezi, amelyet az Unió területén egységesen kell értelmezni (lásd analógia útján: 2011. október 18-i Brüstle ítélet, C-34/10, EU:C:2011:669, 26. pont).
- 33 Harmadszor annak meghatározása céljából, hogy az olyan vállalkozási szerződés, mint amelyről az alapügyben szó van, amely szolgáltatásnyújtást foglal magában, tekinthető-e ezen irányelv értelmében véve „adásvételi szerződésnek”, meg kell állapítani, hogy ez utóbbi kifejezetten meghatározza a szolgáltatásnyújtást magában foglaló azon szerződéseket, amelyek az adásvétellel egy tekintet alá eshetnek.
- 34 Ugyanis mind az 1999/44 irányelv rendelkezéseiből, mind annak szövegösszefüggéséből kitűnik, hogy az „adásvétel” fogalma csak egyes, a nemzeti jog szerint más minősítés alá besorolható szerződésekre, vagyis a szolgáltatási vagy vállalkozási szerződésekre terjed ki.
- 35 Így egyrészt ezen irányelv 1. cikkének (4) bekezdése alapján „adásvételi szerződésnek kell tekinteni azt a szerződést is, amely legyártandó vagy előállítandó fogyasztási cikk átadására vonatkozik”. Következésképpen az említett irányelv hatálya alá tartozik az a szerződés, amelynek a tárgya olyan dolog eladása, amelyet az eladónak először le kell gyártania vagy elő kell állítania.
- 36 Másrészt az 1999/44 irányelv 2. cikkének (5) bekezdése alapján a fogyasztási cikk szakszerűtlen összeszereléséből eredő hiba egy tekintet alá esik az áru hibájával, különösen, ha az összeszerelés az ezen árura vonatkozó adásvételi szerződés részét képezi. Így ezen irányelv hatálya alá tartozik az áru összeszerelésére vonatkozó szolgáltatás, amennyiben az eladáshoz kapcsolódik.
- 37 A fenti megállapításokból következik, hogy egyrészt az 1999/44 irányelv nemcsak a szigorú értelemben vett adásvételi szerződésekre alkalmazandó, hanem a szolgáltatásnyújtást magában foglaló olyan szerződések bizonyos kategóriáira is, amelyek az alkalmazandó nemzeti jog szerint minősíthetők

szolgáltatási vagy vállalkozási szerződéseknél, úgymint a legyártandó vagy előállítandó fogyasztási cikkek értékesítésére vonatkozó szerződések, valamint az ilyen áruk eladáshoz kapcsolódó összeszerelésére vonatkozó szerződések.

- 38 Másrészt ahhoz, hogy a szolgáltatásnyújtást magában foglaló e szerződéskategóriák ezen irányelv értelmében vett „adásvételi szerződésnek” legyenek minősíthetők, a szolgáltatásnyújtás csak az eladás járuléka lehet.
- 39 Negyedszer az „adásvételi szerződés” 1999/44 irányelv értelmében vett fogalmának ilyen értelmezését megerősítik ezen irányelv előkészítő munkálatai, valamint az áruk nemzetközi adásvételéről szóló, 1980. április 11-én Bécsben aláírt ENSZ-Egyezmény, amelyből ezen irányelv merít.
- 40 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a fogyasztási cikkek adásvétele és a kapcsolódó jótállásról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre vonatkozó, a Bizottság által 1996. augusztus 23-án előterjesztett javaslat (COM[95] 520 végleges, HL 1996. C 307., 8. o.) indokolásából kitűnik, hogy „a szolgáltatások bonyolultsága és sokfélesége miatt az áruk értékesítésére vonatkozó szabályokat nem lehet egyszerűen a szolgáltatásokra kiterjeszteni”. Így a szolgáltatások különleges jellemzőik miatt főszabály szerint nem tartoznak az 1999/44 irányelv hatálya alá.
- 41 Arra, hogy mind az adásvételt, mind a szolgáltatásnyújtást magában foglaló szerződések bizonyos kategóriái – amint a jelen ítélet 35. és 36. pontjában szerepel – adásvételi szerződésnek tekintendők, különösen az uniós jogalkotó azon szándéka ad magyarázatot, hogy először is megoldja a fogyasztó számára a kereskedő által nyújtott e két szolgáltatás megkülönböztetésében felmerülő nehézséget, másodsor pedig hogy az 1999/44 irányelv (1) preambulumbekzdésének megfelelően magas szintű fogyasztóvédelmet biztosítson.
- 42 Ugyanis a jelen ítélet 40. pontjában szereplő irányelvjavaslat e tekintetben pontosítja, hogy a dolgok eladáshoz kapcsolódó összeszerelésének ezen irányelv hatálya alá kell tartoznia, mivel egyrészt a gyakorlatban nehéz különbséget tenni a dolog összeszereléséből álló szolgáltatásnyújtás és e dolog eladása között, másrészt pedig szükség van a fogyasztók egységes védelmére.
- 43 Ami a legyártandó vagy előállítandó fogyasztási cikkek értékesítésére vonatkozó, az 1999/44 irányelv 1. cikkének (4) bekezdésében említett szerződések adásvételi szerződésnek való tekintését illeti, ezt a Parlament az említett irányelvjavaslat első olvasata során illesztette be a jelen ítélet 39. pontjában említett ENSZ-Egyezmény 3. cikkének (1) bekezdése alapján többek között azon nehézség figyelembevétele céljából, amely e szerződések minősítése során merült fel, amelyek mind – a vállalkozási és szolgáltatási szerződésekre jellemző – tevékenység végzésére irányuló kötelezettséget, mind – az adásvételi szerződésre jellemző – dolog átadására vonatkozó kötelezettséget magukban foglalnak.
- 44 A jelen ügyben a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy H. Schottelius és férje a medencéjük felújítására kérte a vállalkozó F. Seifertet. E célból vállalkozási szerződést kötöttek ez utóbbival. E szerződés keretében a vállalkozó valóban eladott különböző, e medence felújításához szükséges dolgokat, mint többek között egy pumpával felszerelt szűrőrendszer. Mindazonáltal meg kell állapítani, hogy az e dolgok összeszereléséből álló szolgáltatásnyújtás minősül az említett vállalkozási szerződés fő tárgyának, és hogy ez utóbbiak eladása e szolgáltatásnyújtáshoz képest csak járulékos jellegű.
- 45 Ráadásul a Bíróság rendelkezésére álló iratok elemeire tekintettel e vállalkozási szerződést nem lehet az 1999/44 irányelv 1. cikkének (4) bekezdése értelmében vett, „legyártandó vagy előállítandó fogyasztási cikkek értékesítésére” vonatkozó szerződésnek sem minősíteni, mivel az érintett medence felújításához szükséges dolgokat nem kellett a vállalkozónak sem legyártania, sem előállítania.

- 46 A fenti megfontolások összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy az olyan vállalkozási szerződés, mint amelyről az alapügyben szó van, nem minősül az 1999/44 irányelv értelmében vett „adásvételi szerződésnek”, következésképpen pedig nem tartozik ezen irányelv hatálya alá.
- 47 Ennélfogva a jelen ítélet 25. pontjában említett ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel a Landgericht Hannover (hannoveri tartományi bíróság) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés megválaszolására.

A költségekről

- 48 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (tizedik tanács) a következőképpen határozott:

Az Európai Unió Bírósága nem rendelkezik hatáskörrel a Landgericht Hannover (hannoveri tartományi bíróság, Németország) által a 2016. április 22-i határozattal előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés megválaszolására.

Aláírások